

HỒI THỨ BA

TIẾNG ĐÀN HUYỀN BÍ

TRONG MỘ KHỔNG MINH

Mặt dù Khiết Đan hoà thượng đã nói hết lời nhưng Tấn Võ Đế vẫn một mực là phải khám phá những bí mật trong mộ Khổng Minh Gia Cát Lượng .

- Trẫm không đào mồ vì hờn oán gì Khổng Minh, mà cốt tìm dấu vết người xưa mà trẫm ngưỡng mộ. Trẫm muốn tìm cuốn Thánh Thư cảm nang để học cách trị quốc bình thiên hạ của Khổng Minh...

- Bệ hạ đào mồ không phải báo hận. Nhưng bần tăng thấy...

Bồng Khiết Đan ngấp ngừng không nói nữa làm cho Tấn Võ Đế ngạc nhiên.

- Khanh thấy sao...

Khiết Đan vẫn câm nín nhưng mắt thì sáng vô cùng, làm cho Quản Bật cũng không giám ngó Khiết Đan mà cúi đầu nhìn xuống đất. Bồng tiếng Khiết Đan vang lên.

- Bần tăng thấy chuyện mạo hiểm của bệ hạ không thành đâu, vì mặt bệ hạ có ám khí ma quỷ theo quấy phá đó...

Tấn Võ Đế cho rằng lời của Khiết Đan chỉ là lời bịa đặt nên quay hỏi Quản Bật:

- Ý khanh thế nào...

- Bệ hạ đã quyết thì cứ làm...

- Trẫm đã quyết, vậy khanh theo trẫm chứ, thôi ta đến lăng Khổng Minh.

Nói dứt lời Tấn Võ Đế cùng Quản Bật và quan quân ra cổng chùa lên kiệu ra đi, Khiết Đan tần ngần một chút rồi cũng bước theo. Quản Bật thấy Khiết Đan như vậy thì bèn năn nỉ:

- Xin cao tăng dẫn đường giúp vua tôi chúng tôi đến Định Xuân...

Khiết Đan không nói gì nhưng xăm xăm bước đi về hướng Nam. Đoàn người vượt nhiều đèo suối tới một đường mòn ruột dê rồi qua một rừng thông, ở đó có một toà lăng tẩm đồ sộ nơi sườn núi.

Lăng cao một trượng, hình bát giác. Nền lăng xây bằng đá tảng cao cả thước. Mỗi mặt lăng đều có bậc đi lên một ngạch cửa, tất cả các cửa đều bịt kín. Phái đoàn đều quan sát kỹ tám mặt lăng nhưng không sao tìm được lối vào. Chung quanh lăng không có hoành phi câu đối bia đá chữ nghĩ gì cả. Tấn Võ Đế và đoàn tùy tùng lúng túng trước toà lăng không lối vào, bồng chú ý tới tám cái bệ

cạn ở tám mặt lằng xây bằng đá, không bể nào có nước mà chỉ có rêu xanh phủ kín, nhìn vô thấy lạnh gáy.

Tấn Võ Đế ra lệnh cho Quản Bật và đoàn phải quan sát thật kỹ xem xung quanh lằng có kẽ hở nào không nhưng tuyệt nhiên tìm không ra.

Không nhưng chỉ các quan hộ giá mà cả Quản Bật, Gia Sùng, Hoan Hi, Đỗ Dự mà cả Khiết Đan cũng đều đi vòng quanh lằng tìm hiểu, nhưng tất cả đều lắc đầu thất vọng.

Tấn Võ Đế than thở:

- Chẳng lẽ đã đến đây mà ta đành bó tay sao? Trẫm thấy ta phải hành động.

Tấn Võ Đế ra lệnh cho quân lính lấy gươm giáo ra cạo hết rêu trên vách đá và dưới ao xem có gì lạ không. Đồng thời một đám cạn về được lệnh đem thang tới leo trên vách lằng cạo rêu luôn.

Phải nhận rằng quân lính của Tấn Võ Đế làm việc rất hang hái, chỉ một lát toà lằng được dọn hết rêu trở lên bóng loáng. Nhưng mọi người đều báo cáo là chẳng kiếm được gì lạ hết...

Quản Bật nhìn những cái bể cạn trước cửa lằng liền đưa ý kiến:

- Xin bệ hạ cho lệnh di chuyển hết mấy cái bể cạn này đi biết đâu dưới đó chẳng có cửa vô hang.

Tấn Võ Đế chấp nhận lời tâu của Quản Bật cho lệnh lấy đồ xeo nạy tám cái bể cạn lên. Nhưng quân lính tìm đủ cách cũng không sao xeo nạy tám cái bể cạn ra được. Trước sự bất lực của binh lính Quản Bật tâu thêm:

- Muôn tâu chắc chắn những cái bể này được xây có dụng ý vì bể xa mái lằng đâu có hứng được nước mưa. Đít bể lại dính liền với mặt lằng thành một khối phải có ý đồ gì đó. Bây giờ hãy quan sát dưới lòng bể rồi hãy tính.

- Nếu nạy không ra trẫm sẽ cho địa lôi phá, chắc chắn sẽ tìm ra bí mật...

- Có sự lạ rồi, xin thượng quan coi hàng chữ này! Một tên lính bỗng reo lên.

Quản Bật nhảy vào bể cần đọc thấy hàng chữ “Bao giờ cá lội tung tăng. Thì người sẽ được vào lằng dễ dàng”.

Nghe Quản Bật đọc hàng chữ, Tấn Võ Đế liền lệnh cho quân lính đổ nước vào bể cạn và đem một trăm con cá thả vô.

Ban đầu cá lội tung tăng có vẻ khoái trí lắm nhưng một hồi các ngửa bụng nổi lều bều trên mặt nước. Chúng tỏ nước nhiễm độc và cá chết hết. Tấn Võ Đế hạ lệnh vớt hết cá chết thay nước thả cá mới vào bể nhưng cá vẫn chết. Quản Bật tức giận hạ lệnh tát cạn bể và Quản Bật thân chính vào bể lau khô bể cạo hết rêu trên bể rồi bỗng reo lên:

- Muôn tâu bệ hạ đã tìm ra điều bí mật.

Tấn Võ Đế nghe Quán Bật reo lên liền nhảy xuống bể nhìn vào chỗ Quán Bật chỉ nhưng nào thấy gì ngoài những vân đá.

- Khanh nói cái gì...
- Muôn tâu bệ hạ bí mật tron những vân đá này...Bệ hạ nhìn kỹ vân đá vòng tròn chỗ nóc và chính giữa vòng tròn xoáy sâu xuống...
- Như vậy cũng chỉ là vân đá thôi chứ có gì lạ.
- Nhưng muôn tâu rất có thể là nút điều khiển để mở cửa lãng ở đây.
- Vậy thì khanh mở nút đi...
- Thần sợ lãng ít dữ nhiều...
- Đã đến đây thì không còn cách nào khác.
- Xin bệ hạ cho thần hành động.

Quán Bật lấy một cái côn sắt và tông vô trung tâm vân đá. Mới tông hai cái thì nghe đến bực, một lỗ hồng bằng miệng chén lộ ra. Quán Bật lấy côn thọc sâu vô không thấy vướng víu gì cả. Nhưng cái lỗ nhỏ thế này làm sao con người vô lọt. Đang thất vọng bỗng Quán Bật nhớ lại hai câu thơ.

“Bao giờ cá lội tung tăng

Thì ngưoi sẽ được vào lãng dễ dàng”

- Muôn tâu xin cho đổ nước vào bể nữa sẽ tìm được lời giải cho bài toán. Một đạo quân được lập ra chỉ chuyên môn chuyên nước từ dưới núi lên, một đạo quân khác lo đi mua cá về thả.

Một lượng nước rất lớn được đổ vào hồ với cá thả vô. Hồ bị đục thủng nên nước đổ vô bao nhiêu cũng cạn. Nhưng bỗng nhiên từ đáy hồ có tiếng đàn nổi lên. Tiếng đàn như làm cho tất cả mọi người như ngây như ngất.

Quán Bật bỗng xoa tay tỏ vẻ thoả mãn.

- Muôn tâu đây đúng là điệu “Bằng phi Vũ Tuyết” của Không Minh Gia Cát Lượng . Ngoài Gia Cát Lượng không ai tấu được bản nhạc này tuyệt vời vậy.

Tấn Võ Đế ra lệnh cho quân lính ngưng đổ nước thả cá, để nghe nhạc. Nhưng ngưng đổ nước thì tiếng nhạc cũng im luôn.

Nước trong bể cạn thì cá cũng chẳng còn con nào cả.

Quán Bật nhìn xuống đáy bể và nói:

- Hồi thần ở trên núi học đạo với Vân Trung chân nhân, có bữa sư phụ đánh cho thần nghe bản “Bằng phi Vũ Tuyết” nhưng chỉ tấu được nửa bản thì nói rằng bản này của Không Minh khó tấu lắm chỉ Không Minh mới tấu được đủ nguyên bản. Theo Vân Trung chân nhân thì muốn tấu được bản này phải có một tâm thần thật an tịnh không thì dễ bị hôn mê lãm. Không Minh là người duy nhất trên dương thế chơi được trọn bản “Bằng phi Vũ Tuyết” của Thái ất lão tổ.

Vì bản này chính là thứ khí giới của Không Minh để Không Minh thoát hiểm...Không Minh đã dùng bản này để thoát hiểm khi bị Tư Mã Ý vây khốn ở Tân Thành, khi bắt Mạnh Hoạch và khi cầu Đông Phong cho trận Xích Bích...

- Chắc bác sư có học bản này.

- Thần thuộc lâu nhưng không tấu được vì cứ tấu lên được một đoạn thì tâm thần rối loạn liền, không làm sao đờn tiếp được nữa. Muốn chơi được bản này phải có một tâm hồn an tịnh.

Hôm nay thật là có duyên lắm mới được nghe. Thần xin thú thật với thánh thượng nghe xong bản “Băng phi Vũ Tuyết”, thần có chết cũng thoả. Chắc chắn Không Minh ở đâu đây rồi.

- Như vậy thì phải truy tìm cho bằng được Không Minh...

Nói dứt lời Tấn Võ Đế cho lệnh binh sĩ đi lục lọi tìm tòi quanh lăng. Quân lính đi tìm một hồi về báo có khám phá về một nhà mồ gần nhà có hai xác chết...